

Arrest

nr. 269 625 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse origine zijn, op 16 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LAHAYE, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 23 november 2017 elk een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 23 augustus 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. Op 19 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) voor elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen voor eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Khan Younes, Gaza, op 7 juli 1988. U bent van Palestijnse origine, Arabier en soennitisch moslim.

Sinds uw geboorte tot aan uw definitief vertrek uit de Gazastrook verbleef u in de familiewoning te Khan Younes. In 2014 bent u gehuwd met F.G. S H (...), sinds jullie huwelijk verbleef ze mee in de familiewoning in Khan Younes. Samen hebben jullie drie kinderen: N.I (geboren op 14 juli 2015 te Gaza), A. (geboren op 8 oktober 2016 te Gaza) en A. (geboren op 20 maart 2020 te België). Jullie zoon A. bezit de Belgische nationaliteit. Uw echtgenote en jullie kinderen verblijven op heden samen bij u in België. Noch u, noch uw echtgenote staan bij de UNRWA geregistreerd.

U komt uit een gezin van zeven kinderen. U heeft drie broers en drie zussen, u denkt dat ze op heden nog allen in de Gazastrook verblijven. Uw ouders zijn extreem gelovig, u noemt het zelfs radicaal gelovig. Uw ouders wilden u tevens deze 'religieuze richting' uitduwen. Uw ouders verboden het luisteren naar muziek en radio, het kijken naar televisie, van u en uw broers werd verwacht dat jullie islamitische studies zouden aanvatten, werden huwelijkspartners enkel goedgekeurd indien ze 'op een juiste manier' omgingen met geloof etc. U was het hier niet steeds mee eens. Zo koos u er bijvoorbeeld voor om een andere studie (medisch laboratorium) aan te vatten waarin u uiteindelijk ook afstudeerde en slaagde u erin uw ouders te overtuigen om met uw echtgenote te kunnen huwen, hoewel ze, volgens hun, uit een gematigder religieus milieu kwam. Sinds uw echtgenote bij u in de familiewoning te Khan Younes verbleef, kende ze problemen met uw religieuze ouders. Ze werd gecontroleerd en er werd haar opgelegd hoe ze zich moest gedragen, hoe ze gekleed diende te gaan, ze geen make-up mocht dragen etc.

U heeft verschillende jobs uitgeoefend. U werkte in een stenenfabriek, in cafés, restaurants en kledingzaken. Als laatste job werkte u in een videogame-afdeling van een café. U werkte lange shiften om uzelf en uw gezin te onderhouden.

Hoewel uw ouders dit niet wilden, wenste uw echtgenote tevens te gaan werken om zo mee de financiële lasten van het gezin te dragen. Uw echtgenote beschikt over een diploma 'business administration', gevolgd aan de Al Azhar Universiteit. 17 januari 2017 was de eerste werkdag van uw echtgenote bij een communicatiebedrijf. Voor dit bedrijf diende uw echtgenote een uniform te dragen en toen uw moeder haar zag vond er een ruzie plaats waarbij uw echtgenote uw moeder duwde en uw broer M. uw vrouw sloeg. Uw echtgenote werd door uw familie op straat gezet en werd opgevangen door de bureu. Diezelfde dag vernam u dat uw broer M. en uw neven op de markt werden aangevallen door de familie van uw echtgenote. Als reactie hierop hebben leden van uw familie verschillende zaken en auto's van uw schoonfamilie aangevallen en in brand gestoken.

Uw echtgenote verbleef sinds dit incident bij haar familie. Zowel haar familie als uw familie eisten de scheiding en uw echtgenote mocht jullie kinderen niet meer zien. Een twintigtal dagen à een maand na het incident hadden jullie voor het eerst opnieuw stiekem telefonisch contact. Jullie besloten Gaza definitief te verlaten omdat jullie samen wilden blijven en geen gevolg wilden geven aan de eisen van jullie families. Via een uitnodiging van een tante van uw echtgenote die in Malta verblijft, konden jullie uiteindelijk een visum bemachtigen.

Op 28 augustus 2017 heeft u samen met uw echtgenote en jullie kinderen de Gazastrook verlaten via de grensovergang van Rafah. Dit zonder medeweten van uw familieleden. Enkel de moeder en zus van uw echtgenote waren op de hoogte. Sinds jullie vertrek verbraken jullie ook alle contact met jullie familieleden. Uw echtgenote heeft wel nog af en toe contact met haar moeder en zus H. Vanuit Rafah reisden jullie naar Egypte, vervolgens naar Turkije en dan naar Malta. In Malta dienden jullie geen verzoek om internationale bescherming in aangezien jullie de tante van uw echtgenote niet in problemen wensten te brengen. Jullie reisden vervolgens door naar België waar jullie op 23 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Jullie vrezen bij terugkeer jullie families. Jullie willen niet dat jullie kinderen in hun cultuur opgroeien.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: de originele paspoorten van u en uw gezin, de originele identiteitskaarten van u en uw echtgenote, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteakten van u en uw gezin, een kopie van uw studiedocumenten en deze van uw echtgenote, documenten betreffende een mogelijke reisweg via Jordanië, documenten betreffende een mogelijke

reisweg via Eretz, document van de mukhtar ter bevestiging van jullie problemen en het aanwervingsdocument en badge van uw echtgenote bij het communicatiebedrijf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat noch u noch uw echtgenote ooit geregistreerd zijn geweest bij UNRWA en dat jullie nooit beroep hebben gedaan op de bijstand van UNRWA (CGVS p.3-4, CGVS vrouw p.3). Bijgevolg moeten jullie verzoeken om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat u niet heeft kunnen overtuigen in het sterke familiale religieuze klimaat waarbinnen u en later uw echtgenote, aldus jullie beweringen, opgroeiden en/of leefden. U geeft aan dat uw ouders u sinds uw pubertijd onder druk begonnen te zetten, "Ze zijn extreem gelovig en ze wilden me in die richting pushen." (CGVS p.4). U diept dit verder uit door te zeggen "Ik zou zeggen radicaal gelovig. Alles voor hen is verboden, zoals televisie. Je mag dat niet zien of luisteren, geen muziek of radio, alles is verboden." (CGVS p.4). Uw echtgenote versterkt dit beeld door te stellen "Ze deden heel moeilijk, deze sjaal die ik nu draag (verwijst naar hoofddoek), mag ik niet dragen. Ik mocht geen kleuren dragen. Toen ik pas bij hen woonde, droeg ik gewoon een pyjama en ging ik naar de keuken om avondeten klaar te maken. Ze reageerden kwaad dat ik niet met pyjama naar keuken mocht. Ik moest een lang kleed dragen, zelfs thuis verplicht om hoofddoek te dragen, met excuus, A. heeft grote broers. Ik mocht niets doen, nergens alleen gaan, omdat ik me niet goed gedraag. Een meisje babbelt met een jongen voor het huwelijk, dat vinden ze schande. Ze zeiden altijd, je zou durven ook andere verkeerde dingen te doen. Ik mocht geen muziek luisteren, we mochten geen televisie kijken, alles bij hen is haram." (CGVS vrouw p.5). Wat het gedrag ten aanzien van uw echtgenote betreft, verklaart u "Ze mocht niet binnenkomen als ze niet volledig bedekt was, behalve gezicht. Altijd wijde lange kledij dragen. ... Wanneer ik 's nachts naar huis keerde, zat vrouw de hele tijd te klagen. Ze hebben dit en dat gedaan. Ze kwamen in mijn kamer, smijten make-up weg. Je mag geen kleuren dragen. Ze bemoeiden zich met alles. Ze bepalen alles wat ik doe en niet doe." (CGVS p.9). Evenwel merkt het CGVS op dat het extreem religieuze karakter van uw ouders, zoals u en uw echtgenote willen laten uitschijnen, niet overtuigend overkomt en in sterke mate ondermijnd wordt door volgende vaststellingen. Wat betreft uw studiekeuze, geeft u aan dat uw ouders wilden dat u islamitische studies zou aanvatten (CGVS p.4), doch blijkt dat u erin slaagde een andere weg in te slaan en 'medisch laboratorium' te studeren. Dat u vat had op uw eigen studiekeuze en u kon afwijken van het pad dat uw ouders voor u hadden uitgestippeld, ondermijnt de strenge religieuze invloed en druk die op u, aldus uw verklaringen, werd uitgeoefend. Dat u aangeeft dat uw ouders u niet steunden met betrekking tot deze studierichting en dat u zelf de studiekosten op u diende te nemen (CGVS p.4), zet de appreciatie van het CGVS niet in een ander perspectief. Dat u er immers in slaagde om een gehele andere studierichting in te slaan en deze af te ronden en zo dus af te wijken van het religieuze pad dat uw ouders voor u hadden uitgestippeld, doet afbreuk aan de druk die uw ouders, naar eigen zeggen, oplegden om tevens mee te stappen in hun religieuze verhaal. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat

uw broer T. erin slaagde een andere dan de opgelegde studie aan te vatten, en meer zelfs, dat uw ouders in zijn hoofde wél financieel instonden voor de betaling van zijn studie (decoratie; CGVS p.5). Het hoeft niet te verwonderen, dat de vaststellingen dat jullie erin slaagden om af te wijken van de wil van jullie ouders op vlak van studie, een belangrijk aspect in ieders ontwikkeling en vormgeving, afbreuk doet aan de strenge religieuze druk die van uw ouders uitging. In het verlengde hiervan dient tevens opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw zussen W., R. en N. geschoold zijn. U geeft aan dat uw zus W. wiskunde studeerde aan de universiteit en dat uw ouders deze kosten betaald hebben (CGVS p.4-5). Uw zus R. heeft tot het laatste jaar van het hoger middelbaar gestudeerd, doch kon ze niet verder studeren omwille van haar resultaten die te laag waren om aanvaard te worden op de universiteit (CGVS p.5). Uw zus N. heeft dankzij een studietoelage van de UNRWA, gezien haar hoge score, verder gestudeerd (CGVS p.5). Hieruit blijkt dat uw zussen toegang hadden tot onderwijs, en in het geval van W. en N. zelfs tot hoger onderwijs. Indien uw ouders dermate extreem gelovig zouden zijn en een dermate invloed wilden uitoefenen op hun kinderen, kan er verwacht worden dat uw ouders het niet zonder meer zouden toestaan dat uw zussen onderwijs, en in het bijzonder hoger onderwijs, zouden genieten, waar ze de kans kregen om zichzelf te ontplooien en hun zelfstandigheid en onafhankelijkheid vorm te geven. Het feit dat ze hiertoe evenwel in de mogelijkheid waren, en in het geval van W. de kosten van haar universitaire studie door uw familie gedragen werden, versterkt wederom het vermoeden dat het beeld dat u ophangt betreffende het klimaat waarbinnen u opgroeide niet zo streng en radicaal is als u wil laten uitschijnen. Het is immers niet uit te sluiten dat uw zussen via invloeden op de universiteit een kritische blik zouden krijgen op bepaalde aspecten in het leven en de samenleving, zoals religie. De vaststelling dat uw ouders hen zonder meer toelieten verder te studeren, en in het geval van W., haar financieel stimuleerden in de studierichting wiskunde, nuanceert dan ook hun invloed die ze op hen wilden uitoefenen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote aangeeft "Wel, een beetje raar, want een vrouw van hen mag gaan studeren en later mag ze werken, maar alleen met vrouwen. Zoals op scholen. Bij ons in Gaza zijn er scholen voor vrouwen alleen, leraressen geven les en scholen van mannen alleen. Zelfs vrouwen met boerka mogen werken, maar bepaald werk. Maar voor de rest mag een vrouw niets doen." (CGVS vrouw p.5). Deze verklaring doet wederom vermoeden dat uw ouders gematigder zijn dat u laat uitschijnen, daar het in hun ogen toegestaan is, al is het dan louter in aanwezigheid van vrouwen, dat een vrouw de kans krijgt om te werken aan haar zelfontplooiing en onafhankelijkheid.

Wat uw huwelijk betreft, geeft u aan dat uw ouders hier tegen waren aangezien uw echtgenote uit een gematigde religieuze familie afkomstig is (CGVS p.6). Doch blijkt dat u erin slaagde hen hierin te beïnvloeden. U geeft aan dat u enige tijd moeite moest doen om hen te overtuigen in te stemmen om also mee de hand van uw echtgenote te vragen. U geeft aan dat uw ouders hiermee instemden, doch zouden ze niet tussenkomen in de huwelijkskosten (CGVS p.6). Los van het feit dat uw ouders niet tussenkwamen in de huwelijkskosten, wat bovendien louter een blote bewering is, blijkt dat u erin slaagde hun weerstand tegen het huwelijk om te buigen en ze te laten instemmen met het huwelijk. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de druk en de invloed van uw ouders die u ten overstaan van het CGVS tracht te laten uitschijnen. Indien zij effectief dermate radicaal waren in hun religieuze ideologie en ze een dermate druk op u zouden uitoefenen, kan er verwacht worden dat ze zonder meer zouden vasthouden aan hun initiële weigering. Uw echtgenote geeft aan dat u hen overtuigde door ermee te dreigen hen anders ten schande te maken wat niet goed zou zijn voor hun imago (CGVS vrouw p.5). Het CGVS uit op basis hiervan haar bedenkingen of het feit dat u zou huwen met een echtgenote die uit een gematigder milieu komt tevens geen imagoschade zou opleveren. Bovendien verwijst het CGVS naar wat u zei in het kader van hoe uw ouders ten overstaan van jullie huwelijkskandidaten stonden "Ik weet, mijn ouders zeiden, als jullie willen trouwen, dan moet het de juiste gelovige zijn." (CGVS p.4). Wat uiteindelijk in uw geval niet bleek, en dus vraagtekens doet oprijzen betreffende het beeld dat u over hen schept. Wat tevens aangestipt dient te worden en wat vraagtekens oproept over het voorgehouden radicaal religieuze karakter van uw ouders is de vaststelling dat uw twee zussen W. en N. tot op heden nog niet getrouwd zouden zijn (CGVS p.4-5). Indien uw ouders effectief op een dermate wijze extreem religieus zijn, kan er verwacht worden dat het niet zonder meer toegestaan zou zijn dat uw zussen ongehuwd bleven, gezien de samenleving waarin ze leven en de verwachtingen die op hen zouden rusten. Op basis van het bovenstaande wordt het radicaal religieuze gedachtegoed en de druk die vanuit uw familie zou uitgaan dan ook in zeer sterke mate in vraag gesteld.

Met dit in het achterhoofd zijn jullie er evenmin in geslaagd om te overtuigen in de problemen die uw echtgenote ervaren heeft met uw familie en de incidenten als gevolg van deze problemen (CGVS p.9-11, CGVS vrouw p.8-10). Op basis van voorgaande vaststellingen hebben noch u, noch uw echtgenote, aannemelijk kunnen maken dat er een dermate sterke religieuze invloed via uw ouders werd uitgeoefend op u en uw echtgenote, wat de kern uitmaakt van jullie problemen die aanleiding gaven tot

jullie vertrek. Daarnaast ondermijnt de door jullie geschetste gang van zaken tevens de door jullie beweerde problemen die aanleiding gaven tot jullie vertrek. In de eerste plaats vindt het CGVS het wel heel merkwaardig dat het gedrag van uw echtgenote op de dag dat het 'doorslaggevende probleem' zich heeft voorgedaan, 17 januari 2017, plots totaal afwijkend was van het gedrag dat ze normaliter stelde wanneer ze iets deed dat mogelijks tegen de zin van uw ouders was. Uit haar verklaringen blijkt dat uw echtgenote steeds verschillende voorzorgsmaatregelen nam om confrontaties met uw familie te voorkomen. Zo geeft uw echtgenote aan dat wanneer ze naar haar verschillende sollicitatieafspraken ging, ze steeds in de gewenste kledij van uw ouders naar buiten ging om alle schijn hoog te houden, maar ze zich vervolgens ging omkleden in een shopping mall in kledij die geschikt was voor een sollicitatie en die dus niet aanvaard zou worden door uw ouders (CGVS vrouw p.6). Ook wat het dragen van make-up betreft geeft uw echtgenote aan dat ze deze steeds verwijderde als ze terug naar de woning kwam (CGVS vrouw p.6). Doch blijkt dat uw echtgenote, op de dag van het beweerde incident, plots geen enkele voorzorgsmaatregel nam en binnenshuis reeds haar werkuniform had aangedaan en haar werkpapieren ostentatief in haar hand had (CGVS vrouw p.9). Bovendien liet ze duidelijk aan uw moeder verstaan dat ze ging werken (CGVS vrouw p.9). Dat uw echtgenote, op de dag van haar eerste werkdag, zich plots niet meer voorzichtig gedroeg maar zich evenwel zichtbaar afzette tegen de zogenaamde verwachtingen van uw ouders, vindt het CGVS niet geloofwaardig. Uw echtgenote hiermee geconfronteerd, geeft ze aan dat ze toch elke dag zou gaan werken en ze niet eeuwig kon blijven liegen (CGVS vrouw p.9). Dit is geen afdoende verschoning om deze plotse ommezwaai in haar gedrag te vergoelijken. Indien alles wat jullie beweren geloofwaardig zou zijn, kan er verwacht worden dat uw echtgenote op de eerste dag van haar officiële werk niets aan het toeval zou overlaten en ze zeer bewust zou omgaan met de voorzorgsmaatregelen die ze reeds in het verleden toepaste om zo de kans op problemen te minimaliseren. Waar uw echtgenote reeds 'de kneepjes van het vak' kende om uw ouders te misleiden, aangezien ze deze in het verleden reeds meermaals had toegepast, is het bijzonder merkwaardig dat ze deze op deze belangrijke dag zonder meer naast zich neer legde. Het hoeft niet te verwonderen dat alle logica in deze verklaringen zoek is en dan ook wederom jullie geloofwaardigheid ondermijnt. Wat er vervolgens volgde nadat uw moeder uw echtgenote had betrapt en uw broer uw echtgenote had geslagen, doet tevens vraagtekens rijzen. Het CGVS vindt de aaneenschakeling van incidenten die hieruit volgden van zo'n omvang dat deze niet meer in balans zijn met het eigenlijke probleem, de klap die uw broer uitdeelde aan uw echtgenote. Zowel u als uw echtgenote verwijzen naar de ernst die hieraan gegeven wordt binnen de cultuur, wat op zich niet tegengesproken hoeft te worden, doch acht het CGVS deze aaneenschakeling van incidenten disproportioneel. Wat de aanval op uw familieleden betreft, geeft u aan "Hun tafels werden kapot geslagen, mijn broers schouder werd gebroken, mijn neef zijn arm en hoofd genaaid." (CGVS p.9). Wat de aanval op de familieleden van uw echtgenote betreft, geeft u aan "Ze hebben hun zaken en auto's allemaal aangevallen en in brand gestoken." (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat deze gevolgen van dermate grote omvang zijn dat ze totaal niet in verhouding staan met het initiële incident. Dit is tevens een aspect in jullie asielrelaas wat doet vermoeden dat jullie verklaringen niet geloofwaardig zijn. Wat dit des te meer ondersteunt, is de vaststelling dat jullie na het incident van 17 januari 2017 nog een halfjaar in de Gazastrook bleven wonen, al was het, volgens jullie verklaringen, feitelijk gescheiden van elkaar (CGVS p.3, 10-11, CGVS vrouw p.3, 8-9). Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling ook de hoogdringendheid en bijgevolg de noodzaak van jullie beweerde vertrek in het licht van de door jullie beweerde problemen ondermijnt. Indien er effectief dermate zware gevolgen gekoppeld waren aan wat er zich had afgespeeld, kan er verwacht worden dat jullie vertrek eerder zou hebben plaatsgevonden. Bovendien geeft u aan dat u en de kinderen dagelijks problemen hadden met uw familie, u zegt dat uw kinderen elke dag geslagen werden (CGVS p.11). Dat u dan nog een zestal maanden bij uw familie bleef wonen totdat uw vertrek geregeld was is dan ook weinig aannemelijk in de door u geschetste context waarin u leefde.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat uit het onderzoek van het Facebookprofiel van uw echtgenote ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])) een aantal opmerkingen kwamen die tevens jullie geloofwaardigheid ondermijnen (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). In de eerste plaats blijkt dat er op het Facebookprofiel van uw echtgenote op heden een foto verdwenen is waarmee er geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud (zie resultaat 1 Facebookonderzoek). Dit betreft een foto die uw echtgenote in juni 2019 deelde en waarop er een like kwam van het profiel ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])), wat het profiel van uw broer bleek te zijn aangezien uw echtgenote hierover zegt "Ja hij (cf. uw broer T.) zal het zijn, het kan niet anders." (CGVS vrouw p.8). Deze like doet vermoeden dat er na jullie vertrek nog wel degelijk contact is met familieleden uit Gaza, in tegenstelling tot wat u doet uitschijnen (CGVS p.5-6). Dat deze foto op heden, en dus na confrontatie door het CGVS, niet meer zichtbaar is op het profiel van uw echtgenote, versterkt dit vermoeden dan ook alleen maar. Het CGVS vermoedt dat deze inhoud bewust door uw echtgenote

op haar profiel verborgen werd, daar deze niet strookt met jullie verklaringen. Wanneer het betreffende profiel van uw broer ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])) verder bekeken wordt, blijkt bovendien dat er een foto gedeeld wordt van een babyarmpje met ziekenhuisarmbandje waarop volgende tekst staat '... sfos A. – 20/03/2020' wat overeenkomt met de geboortedatum en naam van jullie zoontje (zie resultaat 2 Facebookonderzoek). Deze foto op het profiel van uw broer staat tevens het vermoeden dat er nog contact tussen jullie is, in tegenstelling wat jullie beweren. Uw echtgenote hiermee geconfronteerd, geeft ze aan dat hij de foto mogelijks via via bekomen heeft (CGVS vrouw p.8), wat weinig overtuigend is. Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdige vaststellingen op facebook tevens jullie algemene geloofwaardigheid teniet doen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Volledigheidshalve dienen de door jullie neergelegde documenten besproken te worden. De originele paspoorten van u en uw gezin, de originele identiteitskaarten van u en uw echtgenote, uw originele huwelijksakte en de originele geboorteakten van u en uw gezin, hebben betrekking op jullie identiteit en herkomst, elementen die niet ter discussie staan. De kopie van uw studiedocumenten en deze van uw echtgenote worden evenmin betwist, zij staven de gevolgde studie en het opleidingsniveau van u en uw echtgenote. De documenten betreffende een mogelijke reisweg via Jordanië en documenten betreffende een mogelijke reisweg via Eretz wijzigen niets aan de appreciatie van het CGVS, daar deze inhoudelijk niets bijdragen aan de door jullie beweerde problemen. Het document van de mukhtar ter bevestiging van jullie problemen en het aanwervingsdocument en badge van uw echtgenote bij het communicatiebedrijf, documenten die worden neergelegd in het kader van jullie beweerde problemen, zouden louter dienen ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in jullie geval niet blijkt. De door jullie neergelegde documenten zijn dan ook niet van die aard dat zij de appreciatie van het CGVS wijzigen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 6 (25 June–1 July 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-6-25-june-1-july-2021>). Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een universitair diploma behaald heeft (CGVS p.6), alsook dat u werkervaring heeft opgedaan in verschillende sectoren (CGVS p.7). Uw degelijke opleidingsgraad en uw reeds opgedane werkervaringen, verhogen uw kansen op de arbeidsmarkt. Ook uw echtgenote beschikt over een universitair diploma (CGVS vrouw p.5) en gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven (zie supra) is het niet onwaarschijnlijk dat zij tevens over werkervaring beschikt, wat haar kansen op de arbeidsmarkt eveneens verhoogt. U heeft steeds in het ouderlijk huis gewoond en sinds het huwelijk is uw echtgenote bij u komen wonen. Gezien er geen geloof gehecht wordt aan de door jullie beweerde familiale problemen (zie supra), kan er verwacht worden dat jullie steeds terecht kunnen bij jullie familie bij terugkeer naar de Gazastrook. Wat jullie financiële situatie betreft, geeft u aan "Wel ik zou zeggen, niet goed, en niet arm. Ik werkte gewoon hard, om te kunnen eten. Samen met mijn kinderen." (CGVS p.7). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat jullie, indien nodig, beroep konden doen op steun van derden. Zo verwijst u naar geld dat u kon lenen van een vriend in het kader van jullie vertrek (CGVS p.7), daarnaast geeft u aan dat de familie van uw echtgenote soms voorzag in zakgeld voor de kinderen (CGVS p.7). Op basis van voorgaande blijkt dan ook dat jullie socio-economische situatie naar behoren is. Bovendien maken jullie geen melding van bijzondere medische problemen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 27 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20210827.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerde de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Nadat raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2.200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Tot slot komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om

internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen

uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen.

Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw

land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS tevens in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Rafah, Gaza, op 30 december 1992. U bent van Palestijnse origine, bent Arabische en soennitisch moslima.

Sinds uw geboorte tot aan huwelijk in 2014 woonde u bij uw familie in Rafah. U komt uit een gezin met zes kinderen. U heeft twee broers en drie zussen. Uw oudste broer zou in de Verenigde Arabische Emiraten verblijven, de overigen in Gaza.

U bent gehuwd met F.A. N T (...). Samen hebben jullie drie kinderen: N. (geboren op 14 juli 2015 te Gaza), A. (geboren op 8 oktober 2016 te Gaza) en A. (geboren op 20 maart 2020 te België). Jullie zontje A. bezit de Belgische nationaliteit. U verblijft samen met uw echtgenoot en jullie kinderen op heden in België. Noch u, noch uw echtgenoot staan geregistreerd bij de UNRWA.

U heeft een diploma ‘Business Administration’ behaald aan de Al Azhar Universiteit.

U verwijst naar dezelfde problemen als dewelke uw echtgenoot heeft aangehaald. U geeft aan dat de ouders van uw man zeer religieus zijn en dat u sinds u bij hen woonde veel problemen met hen kende. U werd steeds gecontroleerd in uw doen en laten, ze legden op welke kledij u diende te dragen, make-up was verboden etc. U mocht nergens alleen naartoe, mocht geen radio of muziek beluisteren, noch televisie kijken. Toch deed u niet steeds wat ze van u verwachtten. U ging bijvoorbeeld naar sollicitatieprocedures, maar u nam uw voorzorgsmaatregelen en vond smoesjes uit zodat ze u niet zouden betrappen. Zo kleepte u zich pas om nadat u de woning verlaten had, verwijderde u uw make-up tijdig etc. Toen u evenwel een job bij een communicatiebedrijf te pakken had was u niet meer voorzichtig aangezien u toch dagelijks naar uw werk diende te gaan. Op 17 januari 2017, de eerste dag van uw werk, deed u binnenshuis reeds uw werkuniform aan en nam u uw werkpapieren bij de hand. Uw schoonmoeder betrapte u hierop, er ontstond een handgemeen en uw schoonbroer M. sloeg u. U werd buitengezet en opgevangen door de bureu. Gezien u geslagen werd door uw schoonbroer, volgden er familiale problemen waarbij de familie van uw man alsook uw eigen familie werden aangevallen. Sinds dit incident verbleef u bij uw eigen familie. Uw echtgenoot en kinderen bleven bij uw schoonfamilie. De mukhtars slaagden er niet in om een verzoening te bewerkstelligen. U vreesde dat uw kinderen van u zouden afgenomen worden.

Op 28 augustus 2017 heeft u samen met uw echtgenoot en jullie kinderen de Gazastrook verlaten via de grensovergang van Rafah. Enkel uw moeder en zus H. waren op de hoogte, niemand van de familie van uw echtgenoot wist hiervan. Sinds jullie vertrek verbrak u het contact met uw overige familieleden, uw echtgenoot verbrak het contact met al zijn familieleden. Vanuit Rafah reisden jullie naar Egypte, vervolgens naar Turkije en dan naar Malta. In Malta dienden jullie geen verzoek om internationale bescherming in aangezien jullie uw tante niet in problemen wensten te brengen. Jullie reisden vervolgens door naar België waar jullie op 23 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer vreest u dat ze uw kinderen gaan afnemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming verwijst u naar de documenten die door uw echtgenoot werden neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, F.A. N T (...). In zijn hoofde nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg wordt ook in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een uitgebreid theoretisch betoog over de geschonden geachte bepalingen, zetten verzoekers met betrekking tot hun persoonlijke asielmotieven het volgende uiteen:

"Verwerende partij hecht geen geloof aan het "religieus radicaal" profiel van verzoekers familie en bijgevolg, aan de problemen die daaruit voortvloeien.

Verzoekers betwisten de redenering van verwerende partij en zullen bewijzen dat verzoekers uit een sterke familiale religieuze klimaat komt waardoor hun huwelijk en de problemen die ontstonden op 17 januari 2021 geloofwaardig zijn.

Des te meer stellen verzoekers vast dat hun vrezen enkel t.a.v. de familie van verzoeker onderzocht werden, alhoewel ze beiden andere vrezen hebben opgeroepen namelijk een vrees t.a.v. de familie van verzoekster. De beslissingen zijn bijgevolg onvolledig.

a) Wat betreft het sterk religieus klimaat van verzoekers familie

In de bestreden beslissing, betwist verwerende partij het gelovige en sterk religieus klimaat waarbinnen verzoeker is opgegroeid.

Verwerende partij verwijst naar elementen die het extreem religieuze karakter zou ondermijnen :

- Studiekeuze van verzoeker

Verzoeker moest islamitische studies volgen volgens zijn ouders. Toch heeft verzoeker besloten om zijn eigen richting te kiezen en naar een universiteit voor dames en heren. Deze keuze werd niet simpelweg aanvaard door verzoekers ouders. Ze werden erg boos en hebben hun verzet geuit : ze hebben nooit verzoeker financieel geholpen voor zijn studies. Verzoeker legde uit dat de relatie met zijn ouders moeilijk was :

(...)

(CGVS, p.4)

Verzoeker benadrukt dat zijn ouders alle broers en zussen onder druk begonnen te zetten t.a.v. hun studies (CGVS, p. 5) : alle broers en zussen, met uitzondering van verzoeker en zijn broer T., deden wat hun ouders gekozen had. De zussen die studeerden volgden enkel een niet-gemengd onderwijs. Verzoeker benadrukt dat de radicaal religieus extremisme zich niet verzet tot het studeren van vrouwen. Het verzet zich wel tegen het mengen van vrouwen en mannen en beïnvloedt de inhoud van de studies. Verwerende partij maakt een foute analyse van de situatie van verzoekers zussen op de universiteit, alsof ze in een "liberale" sfeer omgingen. Dit was helemaal niet het geval. Verzoeker legde dit ook uit : "alleen met vrouwen" (CGVS p. 5) maar verwerende partij heeft daarmee geen rekening gehouden. Het feit dat verzoeker en zijn broer T. in fine er in slaagden om een andere pad te kiezen ondermijnt niet het feit dat verzoekers ouders erg religieus werden aangezien hun reactie op de keuze van verzoeker (verzet) en hun gedrag tijdens zijn studies (geen steun noch hulp). Het bewijs daarvan is het feit dat verzoeker afstudeerde in 7 jaren, wat erg lang is, omdat hij moest werken naast zijn studies om deze te betalen.

- Het huwelijk van verzoeker

Verwerende partij beweert dat, aangezien verzoeker erin slaagde met verzoekster te trouwen, zijn ouders gematigder zouden zijn dan wat hij zou laten uitschijnen.

Verzoekers betwisten deze redenering. Het duurde 1,5 jaar vooralleer verzoekers ouders "instemden" met het huwelijk, wat enorm lang is en het bewijs vormt van hun verzet. Verzoeker had in fine zijn ouders kunnen "overtuigen" daar hij bedreigde het huis te verlaten : het was voor zijn ouders meer beschamend een zoon te hebben die buiten de familiewoning zou wonen met zijn "liberale vrouw" dan ze binnen de familiewoning te hebben. Ze hebben vervolgens voor deze tweede optie gekozen. Verder bleven ze maar één uur tijdens het huwelijksfeest en hebben zich zo weinig mogelijk getoond.

Het gedrag van zijn ouders t.a.v. zijn huwelijk is samenhangend met het beeld dat verzoeker van zijn ouders geeft en uit niets blijkt dat hun gedrag overeenkomt met een meer gematigde gedrag.

Het feit dat verzoekers zussen nog niet getrouwd zijn is voor verwerende partij een voorbeeld dat de ouders niet extreem religieus zijn. Verzoeker betwist deze bewering : zijn zussen waren nog niet getrouwd - hij kan niet zeggen of dit steeds het geval is - omdat hun ouders nog geen man gevonden hadden die aan hun verwachtingen voldeed en voldoende gelovig was.

Intussen bleven de zussen thuis, verlieten het ouderlijk huis niet, behalve om te studeren in niet-gemengde instellingen en hadden geen contact met andere mannen dan die in het gezin.

- Conclusie

Deze twee elementen zijn onvoldoende om te beweren dat verzoekers er niet zijn geslagen het radicaal religieus karakter van hun ouders te bewijzen. Verzoekers hebben samenhangende en geloofwaardige verklaringen afgelegd over de ouders van verzoeker en de argumenten van verwerende partij zijn onvoldoende om hun geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

b) Wat betreft de evenementen van 17 januari 2017

Verwerende partij is van oordeel dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om te overtuigen in de problemen van verzoekster met haar schoonfamilie en de incidenten als gevolg van deze problemen.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoekers niet aannemelijk gemaakt hebben dat de familie van verzoeker extreem religieus waren. Verzoekers verwijzen naar punt a) van het verzoekschrift waarin ze deze conclusie hebben aangevochten.

Verder verwijst verwerende partij naar de geschetste gang van zaken die hun geloofwaardigheid zou ondermijnen :

- Verandering van gedrag in hoofde van verzoekster

Verzoekster heeft uitgelegd dat ze na haar trouw haar gedrag veranderde wanneer ze voor haar schoonouders was :

(...)

(CGVS, p.6)

Het was constant een druk op haar schouders en de vrees betrapt te worden. Dit heeft ze drie jaren volgehouden, zonder groot incident. De economische situatie van de familie begon slechter te worden en het begon essentieel te zijn dat verzoekster mee zou helpen voor de kosten van het gezin.

Wanneer ze een positief antwoord kreeg over haar sollicitatie besloot ze om te gaan werken en dit t.a.v. haar schoonouders te rechtvaardigen met het nood aan geld :

(...)

(CGVS, p. 9)

Voor verzoeker was deze aanwerving het begin van de onafhankelijkheid en zouden ze, in fine, de familiewoning kunnen verlaten. Zonder deze financiële afhankelijkheid voelde verzoekster zich meer vrij en moedig om haar keuze te verdedigen daar ze dacht nog niet lang in de woning blijven wonen :

(...)

(CGVS, p. 9)

Ze had de gevolgen van haar keuze niet kunnen raden en ze had het zeker anders gedaan hebben had ze de gevolgen kunnen gokken. Het was voor verzoekster een opstappeling van maanden van toezicht, bewaking, denigratie en stilte. Het was te veel geworden voor haar en het verkrijgen van een job was toen haar reddingslijn en het begin van de onafhankelijkheid voor haar.

- Aaneenschakeling van incidenten na de sloeg

Verwerende partij is van oordeel dat de aaneenschakeling van incidenten na de sloeg ongeloofwaardig zijn daar ze niet in balans zijn met de klap die verzoekers broer aan verzoekster heeft gegeven.

Verwerende partij blijft in een Europese visie wanneer het de incidenten analyseert. In de Palestijnse gemeenschap is het onaanvaardbaar voor een familie dat iemand een vrouw slaagt, wanneer het niet haar echtgenoot is. Het is een misdaad op eer. Hetzelfde geldt voor een vrouw die zich in haar schoonfamilie rebelleert.

De problemen voortvloeien niet enkel uit de klap of uit de rebellie van verzoekster maar zijn het gevolg van jaren van denigratie van verzoekster bij haar schoonfamilie en van jaren dat verzoekers familie niet akkoord gaat met het leven van verzoeker.

Wat de situatie nog erger maakte, was het feit dat de schoonfamilie de achterstallige bruidsschat opeiste, weigerde de kinderen te houden en de anderen dus weigerden te betalen. Het was niet alleen een kwestie van een klap, maar van de eer van een hele familie.

Het enig argument van verzoeker om de geloofwaardigheid van verzoekers te ondermijnen is te verwijzen naar de afwezigheid van verhouding tussen de initiële incident en de gevolgen opgeroepen voor verzoeker. Duidelijk maakt verwerende partij een foute analyse en bekijkt de situatie t.a.v. van Europa en niet t.a.v. Palestina.

Voor de rest verwijst verwerende partij nergens naar tegenstrijdigheden of fouten in de relazen, wat de geloofwaardigheid van verzoekers versterkt.

- Vertrek uit Palestina

Na het incident hebben verzoekers nog 6 maanden moeten wachten vooralleer de Gazastrook te verlaten.

Voor verwerende partij is dit het bewijs van de afwezigheid van hoogdringendheid. Verzoekers benadrukken dat ze gedurende deze 6 maanden, om geen probleem meer te veroorzaken, apart hebben geleefd.

De hoogdringendheid van hun situatie en hun risico's tot vervolgingen voortvloeit uit het feit dat ze het land hebben verlaten zonder het akkoord van hun families. Het feit dat ze nog 6 maanden gewacht hebben vooralleer het land te verlaten heeft daarop geen invloed.

Toen ze nog apart in Palestina woonden hadden de families geen redenen om enig vervolging op verzoekers te uiten. Het is nu dat ze gevlucht zijn, zonder hun akkoord, dat het problematisch wordt? Het feit dat verzoeker vervolgens nog zes maanden in zijn familie is gebleven en stiekem nog contact had met zijn vrouw ondermijnt zijn geloofwaardigheid dus helemaal niet.

- c) Wat betreft de contacten van verzoekers met hun familie

Sinds hun vlucht hebben verzoekers geen contacten meer met hun familie. Het feit dat T., de broer van verzoeker die het meest liberaal was, een like geplaatst heeft bij een foto van verzoekster wil niet zeggen dat er contacten bestaan tussen verzoekers en hun familie. Dit geldt ook voor de foto van de babyrumpje op het profiel van T.. Nergens verwijst heft CGVS naar contacten tussen verzoekers en hun familie in Gaza. Er bestaan ook geen.

- d) Wat betreft de vrezes t.a.v. van verzoeksters familie

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij zich enkel geconcentreerd hebben op de problemen van verzoekers voor hun vlucht en niet op de gevolgen van hun vlucht zelf. Nergens wordt er het gedrag van verzoeksters familie geanalyseerd noch de vrezes van beide verzoekers t.a.v. haar familie alhoewel ze duidelijk vrezes hebben geïdentificeerd :

(...)

(CGVS Meneer, p. 11)

Er werd aan verzoekster gevraagd om niet gedetailleerd te zijn bij haar relaas maar beknopt te blijven

(...)

(CGVS, p. 9)

Er bestaat duidelijk in haar hoofde een gebrek aan voldoende onderzoek.

e) Conclusie

Uit het geheel van de door verzoekers afgelegde verklaringen en de hierboven uiteengezette ontwikkelingen blijkt dat het asielverhaal van verzoekers een samenhangend verhaal is, ondersteund door talrijke details, dat getuigt van een werkelijk ervaringsgevoel.

Verwerende partij heeft geweigerd het verhaal in zijn geheel te zien en te analyseren, en heeft in plaats daarvan gekozen voor een analyse die de geloofwaardigheid van verzoekers ondermijnt.

Het asielrelaas van verzoekers is geloofwaardig en een vrees voor vervolgingen moet in hun hoofd worden erkend of ten minsten het risico voor het lopen van ernstige schade zoals erkend in artikel 48/4, §2 sub a en b VW."

Verder betwisten verzoekers de analyse die in de bestreden beslissingen wordt gemaakt over de humanitaire en veiligheidssituatie in Palestina en menen zij dat een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk is, waarbij zij verwijzen en citeren uit objectieve landeninformatie.

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift:

“- COI Focus dd. 27/08/2021 ;

- Rapport ICG, 10/08/2021 ;

- Rapport OCHA, juillet 2021 ;

- EASO COI Query, juin 2021 ;

- HRW Israël, mai 2019 ;

Pagina over Egypte, november 2021, beschikbaar https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/egypte;”.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 17 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aanvullende nota's over met volgende elementen:

- COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021 ;

- OCHA “Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10” van september 2021;

- Egypt Today “Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid” van 16 november 2021

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op

basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de voorliggende verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die hierover anders doen denken.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart extreem gelovige ouders te hebben die hem eveneens in deze religieuze richting duwden. Verzoekster besloot op een gegeven moment om te gaan werken. 17 januari 2017 was haar eerste werkdag bij een communicatiebedrijf. Toen verzoekers moeder het werkuniform van verzoekster zag, ontstond er een ruzie waarbij verzoekster door haar schoonbroer M. werd geslagen. Verzoekster werd op straat gezet. Omdat ze was geslagen door haar schoonbroer ontstond er een familiaal conflict tussen de twee families. Verzoekster verbleef vervolgens bij haar familie. Beide families eisten de scheiding en verzoekster mocht haar kinderen niet meer zien. Verzoekers besloten samen Gaza te verlaten omdat ze samen wilden blijven en geen gevolg wilden geven aan de eisen van hun families.

Ze uiten een vrees ten aanzien van hun families en willen niet dat hun kinderen in die cultuur opgroeien.

5.2. Na lezing van het administratief dossier en een grondig onderzoek van alle afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging in hunnen hoofde omwille van voormelde familiale problemen niet aannemelijk weten te maken.

5.3. Vooreerst kunnen verzoekers niet overtuigen van het sterke familiale religieuze klimaat waarbinnen zij zouden zijn opgegroeid en/of hebben geleefd. Het extreem religieus karakter van verzoekers ouders komt niet overtuigend over en wordt in sterke mate ondermijnd door een aantal vaststellingen met betrekking tot (i) de studiekeuze van verzoeker en die van zijn broer en zussen, alsook met betrekking tot (ii) zijn huwelijk, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangestipt.

Zo blijkt dat verzoeker, hoewel zijn ouders wilden dat hij islamitische studies zou aanvatten (NPO verzoeker, p. 4), er toch in slaagde een andere weg te kiezen en 'medisch laboratorium' te studeren. Hieruit volgt dat hij vat had op zijn eigen studiekeuze en dat hij kon afwijken van het pad dat zijn ouders voor hem hadden uitgestippeld. Het ondermijnt tevens de strenge religieuze invloed en druk die volgens verzoekers verklaringen op hem zou zijn uitgeoefend.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat deze keuze niet werd aanvaard door zijn ouders, dat ze verzoeker nooit financieel hebben geholpen en dat hij een moeilijke relatie met hen had. Verzoekers doen hiermee niets meer dan het louter herhalen en volharden in reeds afgelegde verklaringen waarmee de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield. Hij overwoog terecht dat het betoog dat verzoekers ouders hem niet steunden met betrekking tot deze studierichting en dat hij zelf de studiekosten op zich diende te nemen (NPO verzoeker, p.4), de appreciatie van het CGVS niet in een ander perspectief kan zetten: *"Dat u er immers in slaagde om een gehele andere studierichting in te slaan en deze af te ronden en zo dus af te wijken van het religieuze pad dat uw ouders voor u hadden uitgestippeld, doet afbreuk aan de druk die uw ouders, naar eigen zeggen, oplegden om tevens mee te stappen in hun religieuze verhaal."* Het loutere gegeven dat verzoeker zeven jaar over zijn studies deed, omdat hij deze moest combineren met zijn werk, kan voorgaande bevinding niet onderuit halen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer T. er eveneens in slaagde een andere dan de opgelegde studie aan te vatten, en meer zelfs, dat hun ouders in zijn hoofde wél financieel instonden voor de betaling van zijn studie, met name een bachelor huisinrichting, decoratie (NPO verzoeker, p. 5). Dat twee broers er in slaagden om af te wijken van de wil van hun ouders op het vlak van studie, een belangrijk aspect in ieders ontwikkeling en vorming, doet dan ook afbreuk aan de beweerde strenge religieuze druk die van verzoekers ouders zou zijn uitgegaan.

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn zussen W., R. en N. geschoold zijn. W. studeerde wiskunde aan de universiteit en deze studies werden door hun ouders betaald, R. heeft tot het laatste jaar van het hoger middelbaar gestudeerd, doch kon ze niet verder studeren omwille van school-resultaten die te laag waren om te worden aanvaard op de universiteit en N. heeft dankzij een studietoelage van de UNRWA, gezien haar hoge score, verder gestudeerd (NPO verzoeker, p. 4-5).

Aldus hadden verzoekers zussen toegang hadden tot onderwijs, en in het geval van W. en N. zelfs tot hoger onderwijs. De commissaris-generaal bemerkt terecht: *"Indien uw ouders dermate extreem gelovig zouden zijn en een dermate invloed wilden uitoefenen op hun kinderen, kan er verwacht worden dat uw ouders het niet zonder meer zouden toestaan dat uw zussen onderwijs, en in het bijzonder hoger onderwijs, zouden genieten, waar ze de kans kregen om zichzelf te ontplooien en hun zelfstandigheid en onafhankelijkheid vorm te geven. Het feit dat ze hiertoe evenwel in de mogelijkheid waren, en in het geval van W. de kosten van haar universitaire studie door uw familie gedragen werden, versterkt wederom het vermoeden dat het beeld dat u ophangt betreffende het klimaat waarbinnen u opgroeide niet zo streng en radicaal is als u wil laten uitschijnen."*

In het verzoekschrift verzetten verzoekers zich tegen deze *"foute analyse"* en benadrukken zij dat de zussen enkel niet-gemengd onderwijs volgden en dat radicaal religieus extremisme zich niet verzet tegen het studeren van vrouwen. Met dit betoog kunnen zij de voorgaande beoordeling echter niet weerleggen. Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, valt immers niet uit te sluiten dat verzoekers zussen, zelfs indien zij enkel niet-gemengd onderwijs volgden, via invloeden op de universiteit een kritische blik zouden krijgen op bepaalde aspecten in het leven en de samenleving, zoals religie. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij concludeert dat de vaststelling dat verzoekers ouders hun dochters zonder meer toelieten verder te studeren, en in het geval van W. haar zelfs financieel stimuleerden in de studierichting wiskunde, dan ook de invloed die ze op hun dochters wilden uitoefenen, ten zeerste nuanceert.

Dit geldt te meer nu de commissaris-generaal daar nog terdege aan toevoegt: *"Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote aangeeft "Wel, een beetje raar, want een vrouw van hen mag gaan studeren en later mag ze werken, maar alleen met vrouwen. Zoals op scholen. Bij ons in Gaza zijn er scholen voor vrouwen alleen, leraressen geven les en scholen van mannen alleen. Zelfs vrouwen met*

boerka mogen werken, maar bepaald werk. Maar voor de rest mag een vrouw niets doen.” (CGVS vrouw p.5). Deze verklaring doet wederom vermoeden dat uw ouders gematigder zijn dat u laat uitschijnen, daar het in hun ogen toegestaan is, al is het dan louter in aanwezigheid van vrouwen, dat een vrouw de kans krijgt om te werken aan haar zelfontplooiing en onafhankelijkheid.”

Wat verzoekers' huwelijk betreft: hoewel verzoeker aangeeft dat zijn ouders hiertegen waren omdat verzoekster uit een gematigde religieuze familie afkomstig is, blijkt dat verzoeker ook hier er toch in slaagde hen te beïnvloeden (NPO verzoeker, p. 6).

In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat het 1,5 jaar duurde voor verzoekers ouders instemden en dat dit een bewijs vormt van hun verzet. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt overwogen, neemt het gegeven dat verzoeker enige tijd moeite moest doen om zijn ouders te overtuigen en dat zijn ouders niet tussenkwamen in de huwelijkskosten (NPO verzoeker, p. 6) niet weg dat verzoeker erin slaagde hun weerstand tegen het huwelijk om te buigen en ze ermee te laten instemmen, hetgeen afbreuk doet aan de druk en de invloed van zijn ouders die verzoeker tracht te laten uitschijnen. Beide verzoekers verklaarden dat verzoeker zijn ouders wist te overtuigen door ermee te dreigen hen anders te schande te maken bij de mensen (NPO verzoeker, p. 6; NPO verzoekster, p. 5). De commissaris-generaal uit hierbij de terechte bedenking of het feit dat verzoeker zou huwen met een vrouw uit een gematigder milieu eveneens geen imagoschade zou opleveren voor zijn ouders.

Indien verzoekers ouders daadwerkelijk dermate radicaal waren in hun religieuze ideologie en ze een zodanige druk op verzoeker zouden uitoefenen, kan er worden verwacht dat ze zonder meer zouden vasthouden aan hun initiële weigering om in te stemmen met het huwelijk. Dit geldt te meer waar verzoeker verklaarde dat zijn ouders ten overstaan van mogelijke huwelijkskandidaten voor hun kinderen volgend standpunt innamen: *“als jullie willen trouwen, dan moet het de juiste gelovige zijn”* (NPO verzoeker, p. 4). Dat verzoeker alsnog mocht trouwen met een vrouw uit een gematigder milieu, doet dan ook twifelen aan het beeld dat hij over zijn ouders schept.

Het betoog in het verzoekschrift dat de bedreiging van verzoeker ten aanzien van zijn ouders erin bestond dat hij het huis zou verlaten om buiten de familiewoning te wonen met zijn liberale vrouw, hetgeen meer beschamend is dan haar binnen de familiewoning te hebben, is niet alleen een post factum bewering maar kan evenmin overtuigen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij, gelet op hun familietraditie, van haar familie enkel mocht huwen indien de familie van verzoeker meekwam om haar hand te vragen (NPO verzoekster, p. 5). Het is net hiervan dat verzoeker zijn ouders probeerde te overtuigen omdat hij *“niet alleen haar hand kon vragen”* en hij niemand anders kon meebrengen (NPO verzoeker, p. 6). Het volstond aldus dat zijn ouders niet meegingen met verzoeker om verzoeksters hand te vragen opdat het huwelijk niet zou plaatsvinden, waardoor ook de dreiging om buiten de familiewoning te wonen met zijn liberale vrouw nooit kon worden voltrokken.

Verder kan in dit kader worden aangestipt dat twee zussen van verzoeker nog niet gehuwd zijn (NPO verzoeker, p. 4-5). Gelet op het door verzoekers geschetste beeld van het radicaal religieus karakter van de ouders, kan er worden verwacht dat het niet zonder meer zou zijn toegestaan dat verzoekers zussen ongehuwd bleven, gezien de samenleving waarin ze leven en de verwachtingen die op hen zouden rusten. Verzoekers betwisten deze bevinding en stellen dat de ouders nog geen man hebben gevonden die gelovig was en aan hun verwachting voldeed. Dit is echter in tegenstrijd met wat verzoeker eerder verklaarde bij het CGVS op de vraag of zijn familie op zoek ging naar huwelijkskandidaten. Hij verklaarde immers: *“Volgens onze cultuur, een man moet komen, niet zichzelf zoeken.”* (NPO verzoeker, p. 5). Gelet op deze tegenstrijdigheid kan het betoog in het verzoekschrift niet worden gevolgd.

Alles in acht genomen, stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen om het radicaal religieuze gedachtegoed en de sterke religieuze druk en invloed die vanuit verzoekers familie zou uitgaan, hetgeen behoort tot de kern van hun relaas, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekers kunnen evenmin overtuigen wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben ervaren met verzoekers familie en de incidenten als gevolg van deze problemen.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die aanleiding gaven tot hun vertrek wordt ondermijnd door de gang van zaken zoals door verzoekers geschetst.

Vooreerst zou verzoekster op 17 januari 2017 een gedrag hebben vertoond dat totaal afweek van het gedrag dat ze normaal stelde wanneer ze iets deed dat mogelijk tegen de zin van verzoekers ouders was.

Waar verzoekster verklaarde dat zij steeds verschillende voorzorgsmaatregelen nam om confrontaties met haar schoonfamilie te voorkomen, zoals het omkleden in shopping malls en het verwijderen van make-up (NPO verzoekster, p. 6), nam verzoekster op 17 januari 2017 plots geen enkele voorzorgsmaatregel meer. Zij verscheen in haar werkuniform, had haar werkpapieren zichtbaar in de hand en liet aan haar schoonmoeder verstaan dat ze ging werken. Gelet op de door verzoekers geschetste omstandigheden van een sterke religieuze invloed en druk die op hen zou zijn uitgeoefend door de (schoon)ouders is het niet aannemelijk dat verzoekster zich niet meer voorzichtig gedroeg. Immers, wegens hun eerdere beweerde ervaringen en problemen met de (schoon)ouders, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij bewust zouden hebben nagedacht over voorzorgsmaatregelen dan wel andere manieren om dit meer bedachtzaam aan te pakken en mogelijke problemen te minimaliseren, om niets aan het toeval over te laten en de (schoon)ouders hierop voor te bereiden alsook over de eventuele reacties van de (schoon)ouders en de gevolgen wanneer zij te weten zouden komen dat verzoekster uit werken ging. Nergens in hun verklaringen geven verzoekers hier blijk van. Integendeel, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij zich helemaal niet meer voorzichtig gedroeg maar zich zelfs zichtbaar afzette tegen de zogenaamde verwachtingen van haar schoonouders en begon te schreeuwen tegen haar schoonmoeder. Het betoog van verzoekster dat ze elke dag zou gaan werken en dat ze niet eeuwig kon blijven liegen (NPO verzoekster, p. 9), verschoont niet dat verzoekster én verzoeker geen enkele blijk geven van enige bedachtzaamheid in hun aanpak, hetgeen gelet op de door hen geschetste omstandigheden en gelet op verzoeksters gewoonte om bewust voorzorgsmaatregelen te nemen, niet geloofwaardig is. Het betoog in het verzoekschrift dat het verzoekster te veel was geworden na drie jaar, dat ze zich meer vrij voelde omdat ze dacht niet lang meer in de familiewoning te blijven en niet langer financieel afhankelijk te zijn, kan de plotse ommezwaai in het gedrag van verzoekster en het geheel naast zich neerleggen van elke vorm van voorzichtigheid of bedachtzaamheid op haar eerste werkdag evenmin vergoelijken, noch het gebrek aan alle logica in haar verklaringen verklaren. Er kan net worden verwacht dat verzoekster zich zo voorzichtig mogelijk zou gedragen om vervolgens zo snel en probleemloos als mogelijk het huis te kunnen verlaten.

Dat ze dacht niet langer meer in de familiewoning te blijven, komt de Raad overigens niet aannemelijk voor. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij geen spaargeld had en dat hij zijn reis moest financieren via een lening van vrienden (NPO verzoeker, p. 8). De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekster kon denken snel weg te zijn.

Vervolgens acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, de aaneenschakeling van incidenten die volgden nadat de schoonmoeder verzoekster had betraapt en zij door haar schoonbroer werd geslagen, niet geloofwaardig. De ernst die aan deze klap wordt gegeven binnen de cultuur van verzoekers wordt niet betwist, maar neemt niet weg dat de daaropvolgende aaneenschakeling aan incidenten disproportioneel is. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen wat betreft de aanval op verzoekers familieleden op de markt, met name zijn broer M. en zijn neven, *“Hun tafels werden kapot geslagen, mijn broers schouder werd gebroken, mijn neef zijn arm en hoofd genaaid.”* (NPO verzoeker, p.9). Wat de aanval op de familieleden van verzoekster betreft, geeft verzoeker aan dat zijn neven en jongemannen van de familie vervolgens de familie van verzoekster in Rafah hebben aangevallen: *“Ze hebben hun zaken en auto's allemaal aangevallen en in brand gestoken.”* (NPO verzoeker, p. 9). De geschetste gevolgen zijn van zulke omvang dat ze niet meer in verhouding staan met het initiële incident, met name de klap die M. aan verzoekster uitdeelde.

Door op zeer algemene wijze te verwijzen naar de eer van de familie en de Palestijnse cultuur, brengen verzoekers geen overtuigende elementen aan die hierover anders doen denken.

Waar verzoekers nog verwijzen naar de weigering om de achterstallige bruidsschat te betalen, de kwestie van de kinderen en de eer van de hele familie als elementen die de situatie erger maakten, wijst de Raad er op dat alle voormelde incidenten tussen de families zich op een en dezelfde dag afspeelden, met name 17 januari 2017 (NPO verzoeker, p. 9) en dat de problemen met de bruidsschat en kinderen dateren van een later tijdstip. Dit betoog kan de disproportionele escalatie aan incidenten dan ook niet verklaren.

Verzoekers bleven na het incident van 17 januari 2017 nog een halfjaar in de Gazastrook wonen, al was het, volgens hun verklaringen, feitelijk gescheiden van elkaar (NPO verzoeker, p. 3, 10-11; NPO verzoekster, p. 3, 8-9). Dat verzoeker nog een zestal maanden bij zijn familie bleef wonen totdat zijn vertrek geregeld was, terwijl volgens zijn verklaringen hij en de kinderen dagelijks problemen zouden hebben gehad met zijn familie en zijn kinderen elke dag geslagen werden (NPO verzoeker, p. 11) is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van hun vrees.

5.4. De Raad verwijst tevens naar volgende terechte overwegingen: *“van het Facebookprofiel van uw echtgenote ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])) een aantal opmerkingen kwamen die tevens jullie geloofwaardigheid ondermijnen (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier). In de eerste plaats blijkt dat er op het Facebookprofiel van uw echtgenote op heden een foto verdwenen is waarmee er geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud (zie resultaat 1 Facebook-onderzoek). Dit betreft een foto die uw echtgenote in juni 2019 deelde en waarop er een like kwam van het profiel ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])), wat het profiel van uw broer bleek te zijn aangezien uw echtgenote hierover zegt “Ja hij (cf. uw broer T.) zal het zijn, het kan niet anders.” (CGVS vrouw p.8) . Deze like doet vermoeden dat er na jullie vertrek nog wel degelijk contact is met familieleden uit Gaza, in tegenstelling tot wat u doet uitschijnen (CGVS p.5-6).”*

Verzoekers stellen dat het plaatsen van een ‘like’ niet wil zeggen dat er contacten bestaan, maar gaan daarmee voorbij aan volgende motieven: *“Dat deze foto op heden, en dus na confrontatie door het CGVS, niet meer zichtbaar is op het profiel van uw echtgenote, versterkt dit vermoeden dan ook alleen maar. Het CGVS vermoedt dat deze inhoud bewust door uw echtgenote op haar profiel verborgen werd, daar deze niet strookt met jullie verklaringen.”* Verzoekers brengen geen enkel element aan om te verklaren waarom die foto niet meer zichtbaar is.

Bovendien stelt de commissaris-generaal verder nog vast: *“Wanneer het betreffende profiel van uw broer ([https://www.facebook.com/\[...\]](https://www.facebook.com/[...])) verder bekeken wordt, blijkt bovendien dat er een foto gedeeld wordt van een babyarmpje met ziekenhuisarmbandje waarop volgende tekst staat ‘... sfos A. – 20/03/2020’ wat overeenkomt met de geboortedatum en naam van jullie zoontje (zie resultaat 2 Facebookonderzoek). Deze foto op het profiel van uw broer staat tevens het vermoeden dat er nog contact tussen jullie is, in tegenstelling wat jullie beweren. Uw echtgenote hiermee geconfronteerd, geeft ze aan dat hij de foto mogelijks via via bekomen heeft (CGVS vrouw p.8), wat weinig overtuigend is. Het hoeft niet te verwonderen dat deze tegenstrijdige vaststellingen op facebook tevens jullie algemene geloofwaardigheid teniet doen.”*

Door enkel te stellen dat er geen contacten bestaan tussen henzelf en hun familie, kunnen verzoekers voorgaande bevindingen en het vermoeden dat er contacten zijn, dat daaruit redelijkerwijze kan worden afgeleid, niet in een ander daglicht stellen. Bovendien, gelet op geschetste animositeit ten aanzien van verzoekster en haar kinderen, doet de vaststelling dat de broer van verzoeker, ook al is hij de meest liberale, openbaar op zijn facebookprofiel een foto plaatst van de baby van verzoekers, die in België is geboren, ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

5.5. Het geheel van bovenstaande bevindingen in acht genomen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers’ relaas over het sterke religieuze klimaat bij de ouders van verzoeker noch aan de problemen die verzoekster ervaarde met haar schoonfamilie en de incidenten die daarop volgden, zodat zij een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt.

De kritiek dat er geen analyse zou zijn gemaakt van de vrees van verzoekster ten aanzien van haar eigen familie is niet dienstig, nu er geen geloof wordt gehecht aan hun relaas over de problemen met de schoonfamilie van verzoekster. Bijgevolg dringt zich een analyse naar de vrees van verzoekster ten aanzien van haar eigen familie zich ook niet op.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken, gezien in hun samenhang met de verklaringen van verzoekers, niet van aard zijn om bovenstaande beoordeling te wijzigen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan

blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Gaza.

6.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM) dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.3. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, uiteengezet in punt 5.

6.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekers rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covid-pandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI “Focus *“Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die de Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 30 november 2021 en het OCHA rapport “*Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10*” van september 2021, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers’ leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij bij terugkeer naar daar in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Zij moeten daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza in concreto aannemelijk maken. Bijgevolg moeten verzoekers aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verzoekers’ verklaringen blijkt echter dat hun individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissingen bevatten hierover de volgende pertinente overwegingen: “*Uit uw verklaringen blijkt dat u een universitair diploma behaald heeft (CGVS p.6), alsook dat u werkervaring heeft opgedaan in verschillende sectoren (CGVS p.7). Uw degelijke opleidingsgraad en uw reeds opgedane werkervaringen, verhogen uw kansen op de arbeidsmarkt. Ook uw echtgenote beschikt over een universitair diploma (CGVS vrouw p.5) en gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven (zie supra) is het niet onwaarschijnlijk dat zij tevens over werkervaring beschikt, wat haar kansen op de arbeidsmarkt eveneens verhoogt. U heeft steeds in het ouderlijk huis gewoond en sinds het huwelijk is uw echtgenote bij u komen wonen. Gezien er geen geloof gehecht wordt aan de door jullie beweerde familiale problemen (zie supra), kan er verwacht worden dat jullie steeds terecht kunnen bij jullie familie bij terugkeer naar de Gazastrook. Wat jullie financiële situatie betreft, geeft u aan “Wel ik zou zeggen, niet goed, en niet arm. Ik werkte gewoon hard, om te kunnen eten. Samen met mijn kinderen.” (CGVS p.7). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat jullie, indien nodig, beroep konden doen op steun van derden. Zo verwijst u naar geld dat u kon*

lenen van een vriend in het kader van jullie vertrek (CGVS p.7), daarnaast geeft u aan dat de familie van uw echtgenote soms voorzag in zakgeld voor de kinderen (CGVS p.7). Op basis van voorgaande blijkt dan ook dat jullie socio-economische situatie naar behoren is. Bovendien maken jullie geen melding van bijzondere medische problemen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekers laten bovenstaande pertinente motieven in hun verzoekschrift geheel onverlet. Uit hun verklaringen over hun persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden waardoor zij onmogelijk kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar de algemene veiligheids-, gezondheids-, socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de landeninformatie gevoegd bij het verzoekschrift, brengen zij hiermee geen concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Het betoog dat zij niets meer hebben in Gaza en geen contact met hun familie die hen niet zal helpen bij terugkeer, kan niet overtuigen nu geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde familiale problemen.

6.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Gaza zouden hebben gekend.

6.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissingen, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad stelt vast dat verzoekers in het bezit zijn van hun originele Palestijnse paspoorten en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn

ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geviséerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviséerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn geviséerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die werden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd werden en worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengen verzoekers geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd worden geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Bovendien brengt de verwerende partij middels een aanvullende nota informatie bij waaruit nogmaals blijkt dat de grensovergang in Rafah sinds 16 mei 2021 ononderbroken in beide richtingen is geopend en dit elke dag van de week, behalve op vrijdag en op officiële feestdagen (Egypt Today *“Opened for 6 consecutive months: Rafah Border continues to receive humanitarian cases, aid”* van 16 november 2021). Verder blijkt hieruit dat de grensovergang open is voor burgers en humanitaire gevallen, alsook hulp en reconstructiematerialen. Verzoekers’ verwijzing naar rechtspraak van de Raad is dan ook niet meer dienstig.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekers bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zullen worden ondervraagd over hun activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook hebben verlaten, dan wel ernaar terugkeren, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard

is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stonden. Hun beweerdde problemen speelden zich enkel af in de familiale sfeer. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoekers niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

Verzoekers hebben bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in hunnen hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoekers naar Gaza belemmeren.

Verzoekers stellen het niet eens te zijn met de analyse van de commissaris-generaal en wijzen erop dat de COI Focus van 3 september 2020 niet meer werd bijgewerkt. Zij brengen evenwel geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat bovenvermelde informatie niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere analyse kan leiden. De informatie waaraan verzoekers in hun verzoekschrift refereren met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Sinaï en de (tijdelijke) sluiting van de grenzen in het kader van de bestrijding van de Covid-19-pandemie, is immers ofwel verouderd of ligt in dezelfde lijn, en kan hier bijgevolg geen ander licht op werpen.

Dat er zich in de Sinaï veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoekers aangehaalde informatie, gevoegd bij het verzoekschrift, kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken merkt de Raad op dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en niet is te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van beschermingsverzoeken. Een negatief reisadvies gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet uit een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben of uit deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekers verwijzen, is irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie en de toegankelijkheid van de grensovergang bij Rafah, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

6.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige scher-

mutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit elfdaagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

De Raad betwist niet dat er sprake is van een gewapend conflict in de Gazastrook en dat de situatie aldaar wordt gekenmerkt door grote onveiligheid en een willekeurige staat van aanhoudend geweld.

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", kan rekening worden

gehouden met onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, als elementen die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

De Gazastrook heeft in mei 2021 weliswaar een plotse en hevige uitbarsting van geweld gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, doch er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

Gelet op het geheel van de beschikbare informatie, besluit de Raad dat er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Verzoekers houden een algemeen betoog over de veiligheidssituatie in de Gazastrook maar brengen geen concrete en objectieve elementen bij die aantonen dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet accuraat is. Ook door in hun verzoekschrift te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die bij het verzoekschrift wordt gevoegd, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, kunnen verzoekers voorgaande appreciatie niet ombuigen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in hunnen hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

Verzoekers brengen echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hen het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoekers persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

6.9. Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geviséerd in Gaza. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hadden zij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het

Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, blijkt aldus niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES